

— **Megszökött betörő,** Izsák Dezső régebben falusi segédjegyző volt utóbb azonban megunt a békés foglalkozását és felesapott — betörőnek. Egyszer azonban elesítették és 3 évre a kaposvári fogházba internálták. A börtönben jó magaviseletet tanusított s csak könnyebb munkák végzésére használták a műhelyben. Izsák november hó 8-án a műhelyben egy polgári ruhára talált, melyet kivonszolt egy félreeső helyre, ott felöltözött és elegáns szemüvegét orrára csíptetve nyugodtan kísértelt a fogházból. Egyenesen a vasutállomásra ment és Dombóvárra utazott. A fogházban csakhamar észrevették szökését s az összes börtönőröket mozgósították. Két börtönőr Dombóvárra is elutazott a legközelebbi gyorsvonattal. Izsák éppen az étteremben ebélt, mikor őrök beléptek. Ellenállás nélkül hagyta magát megvasaltatni s vissza kísérték Kaposvárra.

CSARNOK

Havanna.

Nem hiszem, hogy szép Budapestnek, Nápólyt, Konstantinápolyt kivéve legyen hely a földkereségben, mely nagyobb hatást gyakoroljon az utasra, mint Havanna panorámája.

A kikötő hemzsegett a hajók árbo-czaitól; csaknem minden európai állam vitorlás hajói és gőzösei képviselve vannak itt, de különösen Nagy-Britannia hajóinak veresre festett (az angoloknak ez kedvező színű) kürtői üntek nagy számban szemünkbe, minthogy hirdetve hogy itt is — mint mindenütt a tengeren — ők is viszik a főszerepet.

Hat fehérre festett spanyol páncélos hadi gőzös horgonyzott, a kikötőben büszkén lobogtatva nemzetének zászlaját, mintegy figyelmeztetésül, hogy „itt még mi vagyunk az urak; mert bár elvesztettük csaknem összes amerikai kolóniáinkat az Antillák gyöngye és királynője még a mienk maradt.“

Hogy meddig marad a spanyoloké, az természetesen más kérdés; én bár nem akarok proféta lenni, de azt látom lelki szemem előtt, hogy Spanyolország nem fogja soká élvezhetni a dicsőséget e paradicsom birtokában maradhatni; mert szerény véleményem szerint a hatalmas sziget, — melyben hemzseg a sok elégtelen, — buzdulva a többi spanyol kolóniák példáján, vagy kivívja függetlenségét és önálló köztársasággá lesz, vagy pedig csatlakozik az észak-amerikai unióhoz, melyhez a kapos évről-évre szorosabban vonja. Ki tudja, be nem röpül-e Anglia hálójába, mely az ilyen értékes pillangókat mindig igen szívesen szokta elfogadni.

A gőzös nemsokára horgonyt vetett és én podgyászommal együtt kiszálltam a partra.

Már Veracruzban a „Hotel Mascot-t“ ajánlották tartózkodási helyül — mint olyat, mely a tenger partján feküdve, a havannai vendéglők között a legszebb kiállítással bír; természetesen tehát legelső utam oda vezetett.

Mielőtt azonban elhagytam volna a révpártot, egy vámhivatalnokkal volt kis összekocczásom. Őkelme ugyanis a Mexikóból magammal hozott „idolókra“ óriási nagy vámot kívánt róni, melyet én természetesen nem voltam hajlandó megfizetni, mert igen jól tudtam, hogy minden tárgy, mely nem bír pozitív értékkel, itt vámentes.

A hivatalnok, aki mellékesen mondta, nem sok műveltséget árult el, szigorúan követelte és pedig a vámhivatalnoknál ismert gorombasággal, hogy azonnal fizessem ki az általa kiszabott díjat,

mert ellenkező esetben összes podgyászaimat lefoglaltatja.

No már erre elhagytam titelmem; összeszorítottam ökleimet és oly tekintettel mértem végig Sancho Panza ivadékát, hogy az sószereszett és egyszerűt sem ejtett ki többé; én pedig oda kiálltva energikus hangon egy nem messze ólálkodó néger „cargador“-nak; „Vidd ezt a Hotel Mascot-t!“ a faképnél hagytam Don Quijotte vitézét, aki tátott szájjal nézett utánam s a körülötte gyülekező néger és mulatt sans culott-had bizonyára soká tanakodott a felett, hogy minő náczió szülötte lehet ez a sennor, ki egy spanyol hidalgóval és királyi vámhivatalnokkal ilyen röviden bánt el.

Még a hajón egy mexikói ur által lettem figyelmeztetve, hogy legyek óvatos a havannai vámhivatalnokokkal szemben, mert különben úgy, mint rendszeren az idegeneket, engem is megcsálnak s hozzátette még, hogy a spanyol kormány igen rosszul fizeti őket s ezért ezek ily módon igyekeznek magukat rekompenzálni.

Ezen esetet csak azért hozom fel, hogy fogalmat szerezhessenek maguknak, hogy minő szellem uralkodik a spanyol hivatalnok-karban és egyáltalában azon kevés kolóniában, melyeknek még a spanyolok az urai.

Havanna tengerpartja, mint már említettem, nagyszerű hatást gyakorol az idegenekre; annál nagyobb aztán az ellenhatás, ha behatolunk a város belsejébe, melynek utcái szűkek, piszkosak és rettentő bűz honol bennük; szinte megijed az ember a kontraszttól, melyet a tengerpart és a város belseje között észlel. Azonnal megérti mindenki, hogy az erős idöszakban miért szokott itt a sárgaláz oly nagy mértékben dühöngeni, hiszen ez valóságos bacillus-fejlesztő telep, de meg is látszik a város levegőjének hatása a lakosságon, mert úgy a férfiak mint a nők többnyire véznák, összesettek és sápadt arcuak. Nem értem, hogy miért őr end a havannai nők szépsége Európában olyan nagy hírek. Ez igazán nevetséges, mer bár rutaknak sem mondhatók, de a szépségtől még igen messze állanak.

Én őszintén szólva, két heu havannai tartózkodásom alatt, pedig ugyancsak tapostam a rossz és szűk járdákat, és jártam gyakran színházba ahol, feltehető legalább, a város színe-java jelenik meg, alig láttam csinos arcu nőt, s ha volt egy-egy kivétel is közöttük, ezek is többnyire annyira tele voltak festékekkel pingálva, hogy az igazi arcvonásokat ki sem lehetett venni. A benszülött havannai nők többnyire kalap nélkül járnak és kölbööző színű mantillákat viselnek. Még Mexikóban és Közép-Amerikában a fekete mantilla van csaknem kivétel nélkül használva, itt a fehér színű van leginkább elterjedve és lehet, hogy ez előnytelen a különben is sápadt arcra.

A havannai nő ruházatra és ékezekekre óriási összegek ölt, ez az egyedüli öröme.

Este, a mint az utca lámpásai ki-gyulladnak, előszedi a nő, természetesen az előkelő nő, gázdag selyem ruháit és kiválogatja közülök azt, melyet az operai előadásra elegánsnak vél, — Havannában mindig van egy két olasz opera-társulat — és várja francia fodrásznőjét, ki majd összerendezi dus haját, és megadja arcának a hiányzó színeket.

Az a pár óra, melyet a színházban tölt, egyedüli mulatsága az itteni nőnek ilyenkor cseveg, nevet, izog-mozog, kacérkodik és ügyesen használja drága legyzőjét, melynek titokzatos mozdulatait a közel levő páholy férfi-vendége igen jól látszik megérteni.

Ilyen az élete nagyjából a havannai nőnek, ki így látszik azért született, hogy szenvedjen ez gondolatainak állásán csak, melyek tárgya leggyakrabban igen távol van házának tűzhelyétől.

B. J.

Kaposvár-Mocsoládi

vasut

Indul Kaposvárról.

Személy vonat reggel 4 órakor

„ „ délután 3 óra 55 pkor

Érkezik Kaposvárra.

Személyvonat reggel 7 óra 42 pk.

„ „ este 7 „ 45 „

Somogyvármegye alispánjától

31907 szám.

894

Pályázat.

Az igali főszolgabírósnál lemondás folytán üresedésbe jött és 289 frt 80 kr. fizetés és 40 frt lakbérrel jávadmazott díjnoki állás betöltése céljából pályázat hirdettetik, és felhívának mindazok, kik ezen állást elnyerni óhajtnak, hogy szabályszerűen felszerelt kérvényüket Somogyvármegye alispánjához folyó évi december 15 éig nyújtsák be, mert későbbi jelentkezések figyelembe vétetni nem fognak.

Kaposvár, 1894 november 19-én

MAÁR

alispán.

Hirdetések

jutányos áron vétetnek
fel e lap

kiadóhivatalában